

дравява болниятъ. Прѣди шестъ мѣсеца — добавилъ той — доведоха въ болницата едно момче съ задрѣстени черва. Направихме операция. Отъ задрѣстенитѣ черва извадихме една малка шевна игла. Неможахме да го спасимъ, защото имаше общо *възпаление* на червата.

— Иглата — добави дѣдо Матейко — слѣдъ три дена минала благополучно храносмилателния каналъ и Марийка я изходила.

— А защо, дѣдо, докторътъ казалъ само хлѣбъ да яде Марийка? — попитала Дафинка за интересно.

— Защото, Дафинке, коритѣ на хлѣба, макаръ да се смилатъ отъ стомашния сокъ, пакъ оставатъ твърди части. Съ тѣзи части се увива иглата и кога мине въ червата свободно се плъзга и прѣдпазва да не се забие и ги поврѣди.

Всички мълчаха, само шеговитиятъ Илийчо скочи и извика: „който обича да играе съ игла, нека му мисли — кака Дафинка нека мисли“ и другитѣ послѣдваха Илийча въ играта.

П. Българановъ.

